మేడిపండు

డా॥ బోయి జంగయ్య

హాల్లో ఫోన్ మోగింది. ఇల్లాలు సబిత ఫోన్ ఎత్తి ''హల్లో'' అంది.

''వదిన బాగున్నారా''

''ఆ పల్లవి, అంతా బాగేనమ్మ.''

''తమ్ముడు బాగున్నాడా..''

''ఆయనకేం బాగానే వున్నడు..''

''ప్రాక్టీస్ ఎట్లా నడుస్తుంది?''

''ప్రాక్టీస్‌కేం బాగానే నడుస్తుంది. అవును ప్రీతి ఎలావుంది. బాగా పొడుగు అయిండొచ్చు. దానిని చూసి మూడేండ్లు కావొస్తుంది. రెండవ బర్త్‌డేకే కదా మేమక్కడున్నది. స్కూల్లో చేరిపించారా?''

''లేదు. నాలుగేండ్లు నిండాలి అంటున్నడు మీ అన్న.''

''ఆటలు పాటలు గడవనీయి. ఎవరన్నరాంగ బంగారం పంపిస్త దానికి చైన్ చేయించు.''

''చేయిస్తంకాని ఏం లాభం నీ ఇంటికైతే రాదుగ?''

''నా ఇంటికి అయితేనేం ఆ అక్కింటికైతేనేం?''

''ఎట్లా చెపుతాం ఇప్పటి కాలం పిల్లల గూర్చి. నీవె మామాట వినరైతివి. ప్రేమ పెళ్లి అని కూర్చుంటివి. నయం మంచి సంపాదన పరుడె. అదెవరిని ఎన్నుకుంటదో చెప్పలేం.'' అంది సబిత.

''అదేం వెతుక్కో అక్కరలేదు అది అపరంజిబొమ్మ. దాన్నె వెతుకుంటు వస్తరు. అన్నయ్యలేరా.'' అంది పల్లవి.

''ఉన్నారు. పిలుస్త. ఆఫీసుకు తయారు అవుతున్నరు. ఏమండి పల్లవి ఫోను'' అంటూ పిలిచింది.

''వస్తున్న'' అంటు వంశి పొట్టను ఓసారి వెనక్కులాగి వదిలాడు. ఈలోపల ఫోన్ కట్టయింది.

"కట్టయిందా. మళ్ళీ తానే చేస్తదిలే." అంది సబిత శృంగారంగా చూస్తు. వంశీ ముఖంలో చిరునవ్వు పూసింది. ఆ నవ్వు ఆమె కళ్లలోకి మేఘాల్లా పయనించి, తాకగ ఎద పొంగింది. వంశీ కాసేపు భార్యనే చూస్తుండిపోయిండు.

"ఎంతైన పల్లవి అదృష్టవంతురాలె. మంచి మొగుడినె ఎన్నుకొంది." అంది సబిత.

వంశీ మనసులో పల్లవి పెండ్లిచూపులు కదిలినయి.

"పల్లవి తొందరపడకు. చదువుకు చదువుంది అందానికి అందం వుంది. కో అంటె కోటి మంది. నేను చూస్తగా నాకు వదిలేయ్." చిరునవ్వుతో చూస్తు అన్న.

"మీకు ఆ హక్కు ఉంది కాదనను. కాని నా పెండ్లి నేను కూడ చూసుకోవడం అవసరమే కదా?" అంది పల్లవి.

"కాదనను, బంగారంలాంటి మా అక్కనె ఆ బడిపంతులుకు ఇస్తే అన్నం-బట్టతో సరిపెట్టుకునే.." అన్న.

"ఇంకేం కావాలన్నయ్య ఆ రెండే ముఖ్యం కదా?"

"అంతే కాదే అంతకంటె ముఖ్యమైనయి గూడ ఉంటాయి."

"నా పెండ్లి జరుగుతుంది ఆగదు"అంది పల్లవి.

"నాన్నగారి బ్యాంక్ బ్యాలెన్స్ ఎంతో మంచి కట్నం ఇస్తే మంచి మొగుడొస్తడు!" అన్న.

"కట్నం లేకుంటనే పెల్లి చేసుకుంట" అంది నవ్వుకుంటు.

"ఎవరినైన ప్రేమించినవా ఏంది? కొంపతీసి?" దాని ముఖంలోకి సూటిగా చూస్తు అన్న.

అవునన్నట్టుగా చూసింది. అప్పుడు ఆమె కనురెప్పలు టపటప కదిలినయి. పెదవుల మీద నవ్వుల అలలు కదిలినయి.

"ఏయి సభి ఇటురారా. ఈమెను చూడు."

సబిత రెండు కాఫీ గ్లాసులతో వచ్చి నిలుచుంది.

"ఇంతకి ఎవరు పల్లవి?" అని అడిగింది సబిత.

"మా క్యాంపస్‌లోనే వుంటాడు."

"అచ్ఛా. ఇంకేం ముందు పల్లవికి కాఫీ ఇవ్వు" అన్న.

"కాఫీ ఏమిటి నోటి నిండా పంచదార పోస్తాను" అంది సబిత.

"ముందు కాఫీ అయితే ఇవ్వు."

కాఫీ అందించింది. కాఫీని సప్పరించింది.

"ఇందులో షుగర్‌వేయలేదొదిన." అంది కళ్లు మూస్తూ తెరుస్తు.

"అయ్యో మీ అన్నయ పిలవగానే వచ్చేసిన, తెస్త." అంటూ వంటింట్లోకి వెళ్లి షుగర్ టిన్, చెమిచలు తెచ్చి పల్లవి నోట్లో చెమ్చెడు, కాఫీలో చెమ్చెడు వేసి భర్తవైపు మళ్లింది.

"నా కాఫీలో వుందిలేవోయ్" అన్నాడు అన్న నవ్వుతు.

"షుగర్ వేసేటప్పుడె మీరు పిలిస్తిరి. ఒక దాంట్లోనే వేసి అట్లాగే వచ్చేస్తి." అంది తీయగ.

"సరేగాని అసలు సంగతి చెప్పు" అది సబిత.

"చెప్పానుగా"

ఈడుజోడు కూడా వుండాలిగ, అని మనసు పదేపదే కోరుతు వుంది. ఆమెకు అతనికి ఎక్కడ కుదరని వ్యవహారం. అతను ఎట్లా నచ్చొచ్చు. మనుస్సు అంటరు ఒకరి మనస్సు పూర్తిగా మరొకరికి ఎట్లా తెలుసు. ఇప్పుడో తీరుగ వుండొచ్చు. కొంత కాలం తరువాత మరో తీరుగ మారొచ్చు. మనసును ఎవరు నమ్ముతరు. ఇకపోతే రూపం ఇద్దరికి ఏమాత్రం పొందికేలేదు. తెల్లని పావురం ముక్కుకు జీడిగింజ! ఎందుకో నా మనస్సు అస్సలు వొప్పుకోవటం లేదు. అమ్మ నాన్న ఒప్పుకుంటర అని'

"అంటె డాక్టర్ పూర్తి అయిందన్నమాట."

"హౌస్ సర్జన్ కూడా అయిపోయింది. జేబులో హెచ్-1, వీసా కూడ ఉంది." అంది స్థిరంగా.

"ఓఫ్ ఇంకేమి తదాస్తు అనాల్సిందే." అంది సబిత ఆనందంగ. ఆడబిడ్డపెండ్లి అయితే తమ బరువు తగ్గుతుందని తలుచుకుంటు.

"డాక్టర్! కట్నం ఎంతో" అంది మళ్లీ తానే సబిత.

"దీన్నియ్యడమె మహా ఎక్కువ ఇంకా కట్నం కూడనా? అదే ఓ దీపం." అన్నడు వంశి.

"ఇంతకి అతను తన అభిప్రాయం చెప్పాడా?"

"ఏనాడో చెప్పాడు. కాని మన కులం కాదు అన్నయ్య." అంది మెల్లగ.

వంశీని మౌనం ఆవరించింది. శబ్దంలేని అవలింత వొచ్చి కళ్లల్లో నీళ్లు తెచ్చింది. సబితకు ఎంతో చలేదు. చూపు నేలమీదుంచింది. కనురెప్పలు తెరిచిన తలుపుల్లా ఉండిపోయినయి కాసేపు.

"సరె. ఓ సారి మనింటికి తీసుకుర." అంది సబిత మౌనాన్ని ఛేదిస్తూ. పల్లవి అక్కడినుండి కదిలి, టెబుల్‌మీది బ్యాగ్ అందుకుని అందులో నుండి, ఓ ఫోటో తీసి వదిన చేతిలో వుంచింది. సబిత పోటోనే చూస్తు- నోరు తెరిచి, 'ఇతనేనా' అని కళ్లతోనే అడిగింది. 'అవును' అన్నట్టు పల్లవి కళ్లను మూసి తెరిచింది. తాను చూసిన ఆ ఫోటోను భర్త చేతిలో వుంచి ఆయన ముఖకవళికలను చదవసాగింది. తన అసంతృప్తిని ఓ గుటకలాగ మింగుతూ. మనిషి పొట్టిగా ఉన్నడు. నల్లని రంగు, చిన్న కళ్లు..

"పేరు" అన్నడు అయిష్టత బయటపడకుండా జాగ్రత్తపడుతు.

"శ్రీరాములు" నచ్చినవాని పేరు చెప్పేటప్పటి చూపుతో.

"నీకు ఇతను నచ్చిండా" అన్న అణుచుకున్న అనుమానం గొంతు నుండి తన్నుకురాగ

'నచ్చిండన్నట్టు' తలాడించింది.

"కొంత మౌనం తరువాత ఏ రకంగా నీకు తగడమ్మ" అంది సబిత. చెప్పలేక చెప్పలేక తప్పదన్నట్టు చెప్పింది.

"మనిషికాదు వదిన చూడాల్సింది. మనసును చూడాలి.

మంచి జెంటిల్‌మెన్ నిజాయితి పరుడు" అంది పల్లవి. వింటు కూర్చున్నం.

'ఎంత చదువుకున్న ఎంత మంచివాడైన, కేలం మతం వొదిలేయి. ఈడుజోడు కూడా వుండాలిగ, అని మనసు పదెపదె కోరుతు వుంది. ఆమెకు అతనికి ఎక్కడ కుదరని వ్యవహారం. అతను ఎట్లా నచ్చొచ్చు. మనుస్సు అంటరు ఒకరి మనస్సు పూర్తిగా మరొకరికి ఎట్లా తెలుసు. ఇప్పుడో తీరుగ వుండొచ్చు. కొంత కాలం తరువాత మరో తీరుగ మారొచ్చు. మనసును ఎవరు నమ్ముతరు. ఇకపోతే రూపం ఇద్దరికి ఏమాత్రం పొందికేలేదు. తెల్లని పావురం ముక్కుకు జీడిగింజ! ఎందుకో నా మనస్సు అస్సలు వొప్పుకోవటం లేదు. అమ్మ నాన్న ఒప్పుకుంటర అని' మనస్సులో మసలుతుంది. కాని ఎలా చెప్పడం.

'అంతేనా' అన్న చివరిసారిగా.

"అంతే." అంది.

"ఏదో కాలేజీ ప్రేమ, కాలేజీతోనే ఆగిపోతుంది. ఆలోచించి, నీకు తగిన జోడిని మేం చూస్తాం" అంది సబిత భరోసాగా చూస్తు.

"అన్ని ఆలోచించే చెపుతున్న వదిన." అంది.

"అత్తమామలకు తెలుసా?" అడిగింది సబిత.

"లేదు." అన్నట్టు తల అడ్డంగా ఆడించింది.

"నేను చిన్న పిల్లను కాను నేనేందో నాకు తెలుసు. నా భవిష్యత్తు, నేను కూడా ఆలోచించుకోవాలిగ." అంది.

"మంచిది పల్లవి. ఈ విషయంలో ఎక్కువ చెప్పలేం." అన్న.

"నిర్ణయం తీసుకున్నాక చెపితే ఏమొస్తది?" అన్నది సబిత.

"మంచిది నేను అమ్మనాన్నతో మాట్లాడుత." అన్న

"సరె" అన్నట్టు తలుపింది పల్లవి.

ఆ తరువాత అమ్మనాన్నను పిలిపించిన. అమ్మ ఎద బాదుకుంది. నాన్న తలపట్టుకుండు. పల్లవి పట్టువిడవలేదు.

రిజిస్టార్ ఆఫీసులో పెళ్ళి జరిగింది. వాళ్ల పెండ్లికి సీనియర్ జూనియర్ విద్యార్థులు, ముగ్గురు నలుగురు ప్రొఫెసర్స్. మా ఇంటి నుండి సబిత హాజరైనరట. ఎందుకో నాకు మాత్రం పోబుద్ధికాలేదు.

మరో రోజు సాయంత్రం వేళ వంశి ఇంకా ఆఫీసు నుండి రాలేదు.

***

ఫోన్ లాంగ్ బెల్ మోగింది. ఫోన్ అందుకుని "హల్లో" అంది సబిత.

"వదిన."

"బాగున్నావ పల్లవి!"

"బాగానేవున్న."

"పొద్దంతా ఇంట్లోనే వుడడంవల్ల పొద్దుపోవటం లేదు."

"అదేమిటి హాస్పిటల్ వెళ్లడం లేదా?"

"లేదు. నెలైంది."

"ఎందుకని?"

''ఆయన వద్దు అన్నాడు. నా ఒక్కరి సంపాదన చాలు నీవేమి పనిచేయొద్దు అన్నడు. ఇప్పుడు ఆయనకు పెద్ద మొత్తమే చెల్లిస్తువున్నరు.'' అంది.

''అయితే మాత్రం.''

''అదంతే.''

''ఈమధ్య ఆయన చాల మారిపోయిండు వదినా. తలతోక లేని మాటలు. ఒక్కొక్కసారి ఏమ మాట్లాడుతున్నడో అర్థం కావడం లేదు. నేను బయటికివెళితే అందరు తినేటట్టు చూస్తున్నరట. తన నేమో నీగ్రోను చూసినట్టు చూస్తున్నరట. వీకెండ్స్ ఎటన్న వెడదాము అంటే నో మనం కల్సి ఎక్కడికి వెళ్లొద్దంటడు.''

''ఏమైందతనికి?''

''అదే తెలియడం లేదు.''

''ఈ మధ్య చాలా వేధింపులు మొదలు పెట్టిండు.'' ఆయన మాటలు మనస్సున కదిలాయి. 'ఇండియాలో ఉన్నప్పుడు ఎవరెవరిని ప్రేమించావు. ఇంత అందగత్తెవు నిన్ను ఎవరు వొదులుతరు. యూనివర్సిటిలో నిన్ను ఇంకెవరు ప్రేమించలేదా? నీ అందాన్ని చూసి ఎంతోమంది నిన్ను కోరుండవచ్చు. నీవు ఎవరితోను సినిమాలకు శికార్లకు వెళ్లలేదా?'' అని అడిగింది గుర్తొచ్చింది. దుఃఖం తన్నుకరాగ తమాయించుకొని...

''ఇద్దరు ఒకే క్యాంపస్‌లో చదివారు కదా. ఒకరి గురించి ఒకరు ఆ మాత్రం తెలుసుకోలేదా?''

అంతే కాదు నేను అందంగా లేకపోయినా నన్నెందుకు ప్రేమించినట్టు. నా కంటె అందగాళ్లు ధనవంతులు ఉండిరికదా?'' ఓసారి ఓరిసార్ట్‌కు వెళ్లినము, అక్కడి వాళ్లు అందరు మా వైపే చూస్తు వున్నరు. కొందరు కెమెరాలు నావైపు తిప్పారు. అది చూసి వెంటనే పోదాంపదా అని ఇంటికి తీసుకొస్తు 'నీవు చాలా అందగత్తెవు. నీ అందం తగ్గితే బాగుంటదేమో' అంటు నా వైపు చూసిండు.''

''అంటె'' అన్న వెంటనే. మౌనంలోకి వెళ్లిపోయిండు.

''ఓరి దుర్మార్గుడా..'' వాని కేమో పిచ్చి పట్టినట్టుంది. మానసిక వైద్యునికి చూపించి తెరిపి ఇప్పించాలి.'' అంది సబిత.

''అది నిజమె, కాని వాడు ఒప్పుకోవద్దు.'' వాడి వరకు వచ్చిందంటే ఇద్దరి మద్యన గ్యాపు పెరిగిందన్నమాట'' అనుకుంది సబిత.

''అమెరికాలోను స్త్రీ అణిచివేత వుందన్నమాట.''

ప్రపంచమంత వున్నట్టుంది. ఈ అణిచివేత విషయంలో ఇండియా కంటె తక్కువే కాదు.

ఇక్కడ స్త్రీలకు పురుషులకిచ్చె పేమెంట్ ఇవ్వరు. హక్కు విషయంలో సమానత లేదనే చెప్పాలి. ఇక్కడ మగవాని అణిచివేత బాగానే వుంది. ఎక్కడ సంపాదనలో తేడా వుంటదో అక్కడ సమానత్వం సాధ్యంకాదు. ఇక్కడ కూడ అదే వుంది.

''మరొకసారి కాల్ చేస్తా. అన్నయ్యకు సూసాయగ చెప్పు అంతె.'' అని ఫోన్ పెట్టేసింది.

***

అన్న వదినలకు నమస్కారాలు.

చిన్నది బాగుంది అని తలుస్తు.

అన్నయ్య, వదిన కొన్ని మీరు నమ్మలేని విషయాలు చెప్పివుండవచ్చు. కాని అవన్ని నిజం. పెళ్లి విషయంలో మీ మాట విననందుకు ఇప్పుడు అనుభవిస్తున్న. వాడో నరరూప రాక్షసుడు. నన్ను సాధించడానికి ముందు నా ప్రాక్టీసును మాన్పించాడు. ఇంట్లో కూర్చొమన్నాడు. బయటికి వెళ్లొద్దని ఆంక్షలు. సాయంత్రం డ్యూటీ నుండి వచ్చి నాకు ఎవరెవరు ఫోను చేసారో, నేను ఎవరెవరికి ఫోన్ చేశానో చూస్తాడు. ఆ మధ్య ఓ ఇండియన్ కపుల్ మా ఇంటికొచ్చారు. వాళ్ళు నాకు తెలియనే తెలియదు. ఆయనే తీసుకొచ్చాడు. చనువుగా మాట్లాడినందుకు తెగ సాధించాడు. 'వడ్డించేటప్పుడు ఎదురుగా ఎందుకు కూర్చున్నావు? ఇంతకు ముందు నీకు తెలుసా?'' అని అడిగాడు. రోజు రోజుకు అతను చాల బాధిస్తున్నాడు. ఇక్కడ ఇద్దరమే కదా తనను అడిగేవాళ్ళేరి. 'నీవు అందగత్తెవు. నేనేమో ఇట్లా వున్నాను. మనిద్దరం పెళ్ళి చేసుకోవాల్సి లేకుంటే..'' అంటు వుంటడు.

''ఇక్కడ నీవు అమెరికా వాళ్లలో కల్సిపోతివి. నన్నెమో ఇట్లా చిత్రంగా చూస్తరు. డాక్టర్‌ను కాబట్టి సరిపోయింది. లేకపోతే అంతా అయోమయంగా వుండేదేమో.'' అంటుంటడు. అన్నయ్య నేను ఈయనతో వేగలేను. ఈ శాడిస్ట్‌తో కలిసి బతకలేను. ఇతన్ని కాదని నేను వేరే వుండె పరిస్థితి అంతా మంచిది కాదనుకుంటున్నాను. నేను ఒంటరిగా ఉండగలను.

సంపాదించుకోగలను కాని అతను భరించలేక ఇంకా సాధించవచ్చు. ఇక్కడ కిరాయి హంతకులు, ఆడవాళ్లను వేధించే ముఠాలు వుంటాయి. డాలర్లు వెచ్చిస్తే- కాని పనంటు ఏమిలేదు. అందుకే ఎన్ని బాధలు పెట్టినా భరిస్తు వస్తున్నాను.

ఇక నాతోకాని పని!

రెస్ట్ ఇన్‌పర్సన్.

మి చెల్లెలు

పల్లవి.

***

ఫోన్ మోగింది. పల్లవి ఎత్తింది.

''హల్లో వదినా.''

'' ఆ''

''నీవు ఫోను పెట్టేయి. నేను చేస్తాను.'' అంది పల్లవి.

''సరె.'' అంటు ఫోను పెట్టేసింది.

నిమిషం తరువాత ఫోను మోగింది. సబిత ఫోనెత్తి.

''హల్లో'' అంది.

''ఆ వదినా..''

''చెప్పమ్మా. అంతా క్షేమమా?''

''తమ్మునిలో ఏమన్న మార్పు''

''అదేం లేదు ఇంకా ఎక్కువైంది.'' అంది పల్లవి నిట్టుర్చుతు.

''ప్రేమించి పెళ్లి చేసుకుంటె ఇట్లా అయిపోయే. నాలుగేళ్లు దాటె. ఓ పిల్లా జల్లా లేదు.'' అంది సబిత అసంతృప్తిగా శ్వాస వొదులుతూ.

''ఈ శాడిస్టుతో ఇంకా పిల్లలు కనడమా. పిల్లలు కాకుండా నేను జాగ్రత్త పడుతున్న.'' అన్నది పల్లవి.

''అయ్యో ఏమనుకుంటె ఏమైపాయె. మరి అతను పిల్లలు కావాలని వత్తిడి చేస్తలేడా'' అడిగింది సబిత.

''అదేం లేదు నన్ను పదేండ్లన్న హింసించాల కదా అందుకని ఇప్పుడే పిల్లలేందుకు అంటడు. అదీ ఓ అందుకు మంచిదే అయింది. లేకపోతే ఈ పిచ్చి వానికి పిల్లలు పుడితె వాని జీన్స్ వస్తే ఇంకో తరం బాధపడతది. అందుకని ముందే జాగ్రత్తపడుతున్న భార్యను ప్రేమించినవాడే పిల్లలను ప్రేమించగలడు. వాని గుండెలో ప్రేమ అనే ఊటే లేదనుకో...అందుకే విడాకులు తప్పవు.'' అంది.

సబిత బరువైన శ్వాసను వొదులింది.

ఇండియాకొచ్చి ప్రాక్టీసు పెట్టుకుంట. త్వరలో రాగలను. పాపకు ముద్దులు.

''అతను వచ్చే వేళ అయింది. ఉంటా.'' అంటు ఫోను పెట్టేసిన శబ్దం.

★